

ועשה דכבוד תורה, המחייב לדון תחילה את קרובו של רב ענן — עדיף על עשה של "ושפטתם צדק".

סלקיה, דחה לדינא דיתמי למועד מאוחר יותר, ואחתיה וירד לדון את דיניה של אותו אדם.

כיון דחזא בעל דיניה, כיון שראה בעל דינו של אותו אדם ליקרא את הכבוד דקא עביד ליה רב ענן — איסתתם טענתיה, נסתמו טענותיו, לפי שהתייאש מלזכות בדין.

ומספרת הגמרא כי רב ענן נענש על כך שמחמת המלצתו על אותו אדם לרב נחמן, נסתמו טענותיו של בעל דינו של אותו אדם —

רב ענן, הוה רגיל אליהו דאתי גביה, אליהו הנביא היה רגיל להתגלות לפניו, דהוה מתני ליה שהיה שונה לו את "סדר דאליהו".

כיון דעבד הכי, שהמליץ על אותו אדם בפני רב נחמן כדי שידון אותו — איסתלק ממנו אליהו, ולא התגלה אליו עוד.

יתיב ישב רב ענן בתעניתא, ובעא וביקש רחמי, ואתא אליהו אליו.

כי אתא, כאשר הגיע אליהו הוה מבעית ליה בעותי, היה מפחיד את רב ענן. ועבד

תיבותא עשה רב ענן תיבה, להגן על עצמו מהפחדתו של אליהו, ויתיב קמיה, וישב בתוך התיבה לפני אליהו, עד דאפיק ליה סידריה. עד שהוציא ולימדו את כל הסדר של דברי אליהו.

והיינו דאמרי אינשי שיש שני סדרים של אליהו: סדר דאליהו רבה, שלמד מאליהו קודם לאותו מעשה, מחוץ לתיבה, וסדר אליהו זוטא שלמד מאליהו בהיותו בתיבה.

בשני בשנותיו דרב יוסף הוה ריתחא, היה כעס של הקב"ה על בריותיו, והיה רעב בארץ.

אמרי ליה רבנן לרב יוסף: ליבעי יבקש מר רחמי שיחלוף הרעב!

אמר להו רב יוסף: אין לי כח לפעול בתפילתי! השתא, שהרי —

ומה אלישע, דכי הוה רבנן מיפטרי מקמיה, כשהיו קמים לעמוד לצאת מבית המדרש — הוה פיישי היו נשאים מהם בבית המדרש תרי אלפן ומאתן רבנן, ובכל זאת, בעידן ריתחא — לא הוה בעי רחמי! לא היה אלישע עומד להתפלל ולבקש רחמים בעת הכעס.

אנא — איבעי רחמי? (2)

2. ועל אף שמצינו במקומות רבים שעמדו חכמים והתפללו על צרות שהתרחשו בדורם, כאן היתה הגזירה של בצורת מחמת ריתחא, ובשעת ריתחא צריך מעשה של הכלל כולו כדי להביא לשינוי, ואין די בתפילת החכם שבדור. אחרונים

להופיע כנתבעים בבית דין, יכולים הדיינים לדון אותם באמצעות באי כוחם.

לפי ש"ענין חיקור הדין אין לו גדר מיוחד, אלא כפי יכולת הדיינים", והצדק שבהנהגת המשפט הוא — שאפשר להקיל ולא לחקור באופן ישיר בבית דין נשים נכבדות או מי שתורתו אומנותו!